

skyld som Grundlag for Beskatning til Kommunerne. Saa vidt jeg har kunnet se, har den højtærede Indenrigsminister paa Forhaand søgt at udarbejde sit Lovforslag saaledes, at det i Virkeligheden er en udstrakt Haand til Tingets ærede Medlemmer, en udstrakt Haand, som skulde gøre det muligt for dem paa Forhaand at slutte sig til dette Lovforslag.

Maa jeg ikke sige, at naar Grundskyld-princippet ikke er gennemført rent, er det, som jeg sagde til at begynde med, af Opportunitetshensyn. Naar man staar overfor bestaaende Skatter, navnlig Ejendomsskatter, er det noget vanskeligt, hvis man vil have noget ud deraf, at gennemføre et Princip rent og skært uden Hensyn til, hvorledes det vil komme til at virke i de forskellige Kommuner og paa Befolkningen indenfor Kommunerne. Ministeren har efter min Opfattelse paa Forhaand søgt at være imødekommende overfor saadanne Anskuelser, som maatte raade indenfor de Partier, vi haaber vil gennemføre denne Sag, og Ministeren endte da ogsaa sin Forelæggelsestale med at udtale følgende: „Om alle Enkeltheder Lovforslaget vedrørende er jeg selvfølgelig rede til at forhandle.“ Jeg takker Ministeren baade for den Maade, hvorpaa han har forelagt Lovforslaget, og for denne Slutningsbemærkning om Beredvillighed til at forhandle om Enkeltheder.

Maa jeg endelig nævne endnu en Ting. Da vi drøftede Lovforslaget om Grundskyld til Staten, var der et Spørgsmaal, der spillede en vis Rolle, nemlig Spørgsmaalet om Skovene. Fra min Side og fra flere Sider i dette høje Ting og for Resten — det burde jeg maaske have nævnt først — fra den daværende højtærede Finansministers, det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Side havde man den Opfattelse, at Grundværdierne for Skove skulde fastsættes efter samme Principper som for alle andre baade By- og Landbrugsejendomme. Forstmændene havde imidlertid en helt anden Opfattelse, og det var mærkværdige Resultater, de kom til, Resultater, som jeg ikke paa nogen Maade skal kritisere ud fra den Forudsætning, de lagde til Grund for deres Beregning. Men jeg synes, det var rigtigt, naar vi forlangte, at Skovgrunde skulde vurderes efter samme Principper som alle andre Ejendomme. Jeg erkendte allerede den Gang, at derved vilde Skovene faa en betydelig forøget Ejendomsskat, og gjaldt dette med Hensyn til Statsskatten, vilde det naturligvis komme til at gælde i endnu højere Grad med Hensyn til den kommunale

Beskatning. Der har været Røre i Skovbruget siden 1922, og de har jo stillet sig ængstelige overfor Gennemførelsen af en kommunal Grundskyld. Jeg tror, at Forstmændene og de skovinteresserede begik en stor Fejl i 1922 ved ikke at ville anerkende, at Grundprincippet for Vurderingen skulde være det samme som for alle andre Ejendomme; de burde vist have koncentreret deres Bestræbelser om, at der skulde tages Hensyn til, at en saadan Vurdering vilde medføre en betydelig Stigning af Skatten paa Skovejendomme. Jeg tænker for Resten særlig paa Statsskove og private Skove med Fredskovsforpligtelse, thi private Skove, der en skønne Dag kan sælges til Byggegrunde, er der vel ingen Grund til at tage særligt Hensyn til.

Lige før jeg gik op paa Talerstolen, saa jeg, at der er blevet omdelt en Pjece med Titelen „Skov og Skat“, og efter det, jeg lige har kunnet kige i den, gaar den ud paa, at Skovene skal skaanes, naar vi nu skal have gennemført kommunal Grundskyld. Hvorledes man vil gøre det, ved jeg ikke, men jeg kan sige, at jo længere vi i Over-Skyldraadet har arbejdet med denne Sag, des mere er vi blevet klare over, at den rette Maade at vurdere paa er netop den af den højtærede Finansminister foreslaaede. Jeg vilde ønske, at disse Indlæg til Fordel for Skovene vilde lægge Hovedvægten paa den anden Side af Sagen; hvis de gør det, vil jeg for mit Vedkommende ikke være uvillig til at lytte til de Røster, som kommer derfra.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i Haab om, at det maa lykkes at faa det gennemført i indeværende Samling.

Pinholt: Efter at Loven om Beskatning til Staten af fast Ejendom var gennemført i 1922, maatte det jo være klart for alle, at der om ikke saa lang Tid vilde komme en Lovgivning ogsaa om Beskatning til Kommunerne af fast Ejendom og en Beskatning, som hvilede paa det samme Grundprincip, som er nedlagt i Lov af 7. August 1922, saaledes at man vurderer Ejendommen til Ejendomsskyld, derefter vurderer Grunden for sig og fradrager dens Værdi, og det tilbageblivende Beløb er da Ejendomsskyld.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann gjorde en Bemærkning om, at det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister ikke naaede at faa fremsat noget Lovforslag om Beskatning af fast Ejendom til Kommunen, og jeg vil gerne i den Anledning